ఊహా చిత్రం

- శారద
(ఆస్ట్రేలియా)

"ఒక ఇండియన్ లేడీని అడ్మిట్ చేసాను పొద్దున్న. కొంచెం వెళ్ళి పలకరిస్తారా? తను చాలా నెర్వస్‌గా ఉంది," జేన్ చెప్పింది పేషెంట్ల రిజిస్టర్ చూస్తుండగా.

"ష్యూర్. ఏమిటావిడ పేరు?"

"పల్లావి"

"పల్లావి, కాదు! పల్లవి!" నవ్వుతూ సరిదిద్దాను.

"ఓహ్! ఇండియన్స్ నేమ్స్!" తనూ నవ్వుతూ అంది. "సర్జరీ రేపనుకుంటా. ఇవాళ మీ పేషెంట్లు ఇద్దరు రేడియేషన్ కొరకు ఎదురు చూస్తున్నారు."

"నా పేషెంట్లు కాదు! ఐ ఏం నాట్ డాక్టర్. ఎనీహౌ, ఐ విల్ చెక్ పల్లవి అవుట్," అంటూ బయటికి వెళ్ళాను.

పెద్ద కేన్సర్ హాస్పిటల్‌లో నేను రేడియేషన్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో పని చేస్తున్నాను. కేన్సర్ పేషెంట్లకి కీమోథెరపీతో పాటు రేడియేషన్ కూడా ఇస్తారు. ఆ రేడియేషన్ సక్రమంగా, సరైన కొలతల్లో ఉండేలా చూడటం నా బాధ్యత, లేకపోతే కేన్సర్ కణాలతోపాటు ఆరోగ్యంగా ఉన్న టిష్యూలు రేడియేషన్ బారిన పడే ప్రమాదం ఉంది. అంతేకానీ కేన్సర్ చికిత్స నా బాధ్యత కాదు. రేడియేషన్ కొరకు వచ్చే పేషెంట్లంతా అవుట్ పేషెంట్లే. సర్జరీ కొచ్చే పేషెంట్లు మాత్రమే వార్డులో ఉంటారు. నేనెప్పుడో కాని వార్డులో కెళ్ళను. పేషెంట్లతో వ్యక్తిగత స్నేహం కూడా సాధారణంగా నాకిష్టం ఉండదు. అయినా కొన్నిసార్లు భారతీయులనగానే కొంచెం సాఫ్ట్‌కార్నర్. కేన్సర్ మహమ్మారి బారిన పడి భయపడుతున్నారో ఏమో, కొంచెం ధైర్యం చెపితే పోయేదేముంది, అనిపిస్తుంది.

ఆలోచనల్లోనే వార్డులోకెళ్ళాను. మంచం మీద కూర్చుని దీక్షగా పుస్తకం చదువుతున్నారావిడ. దగ్గరగా వెళ్ళగానే, తలెత్తి చూసి పుస్తకం పక్కన పెట్టి, "గుడ్ మార్నింగ్ డాక్టర్," అంది. లేబ్ నుంచి నేరుగా రావటంతో తెల్లటి లేబ్ కోటులోనే ఉన్నాను. అందువల్ల పొరపడి ఉండొచ్చు. అది చాలా సార్లు జరిగేదే. దానికి తోడు న్యూక్లియర్ మెడిసెన్‌లో నా పిహెచ్ డీ డిగ్రీ నా పేరు ముందర డాక్టర్ బిరుదు కూడా తగిలించింది మరి.

"గుడ్ మార్నింగ్ పల్లవీ. నా పేరు శేఖర్. బైదిబై, నేను కేన్సర్ చికిత్స చేసే డాక్టర్‌ని కాను. ఇక్కడ కేవలం చీఫ్ ఫిజిస్టుని మాత్రమే. కేన్సర్ చికిత్సలో కేవలం రేడియేషన్ మాత్రమే నా బాధ్యత!" చేయి చాచాను. నవ్వు మొహంతో నా చేయందుకుని, "ఐ యాం సారీ అబవుట్ ది మిస్టేక్. ఎనీవే, మిమ్మల్ని కలవటం చాలా సంతోషంగా ఉంది," అంది.

నేననుకున్నట్టు దిగులుగా, భయంగా కాకుండా ప్రశాంతంగా, ఉత్సాహంగా ఉన్నారావిడ. దాదాపు నలభై ఏళ్ళు ఉంటాయేమో. చిన్నగా, సన్నగా ఉన్న ఆవిడ కళ్ళల్లో మెరుపూ, ఎనర్జీ ఉన్నాయి. బహుశా అది తెలివితేటలూ, ఆత్మ విశ్వాసమూ కలిసిన మెరుపై ఉండొచ్చు. జీన్స్ పేంటూ పైన సాదాగా ఉన్న పసుపు పచ్చ టీ షర్టులో కూడా హుందాగానే ఉన్నారు. పరాయి స్త్రీ వైపు చూడటం సభ్యత కాదనిపించి ఆమె చదువుతున్న పుస్తకం వైపు చూపు తిప్పాను. "ది టావో ఆఫ్ ఫిజిక్స్"! పుస్తకం పేరు చూసి నా ఆశ్చర్యం దాచుకోకుండా ఉండలేకపోయాను.

స్టీరియో టైపింగ్ అంత మంచి అలవాటు కాదని తెలిసినా, ఆడవాళ్ళెప్పుడూ మేరీ హిగిన్స్ క్లార్క్ సస్పెన్స్ నవలలో, లేకపోతే డేనియల్ స్టీల్ రాసిన ప్రేమ కథలో చదువుతారన్న దృఢమైన అభిప్రాయం ఉండేది నాకు. ఆ తప్పుని కప్పిపుచ్చుకోవటానికి, "మంచి పుస్తకం! చాలా ఏళ్ళ కింద చదివాను," అన్నా ఎపాలొజెటిక్‌గా.

"మీరు చదివారా? చాలా ఆశ్చర్యంగా ఉందే!" ఆవిడ మాటలు విని తెల్లబోయాను.

"అంటే, మీ వయసులో ఉండే అబ్బాయిలు సీరియస్ పుస్తకాలు చదువుతారని నేనెప్పుడూ అనుకోలేదు." నా మనసులో ఆలోచనలన్నీ పుస్తకం చదివినట్టు చదివేసిందావిడ. ఆవిడ పెదవుల మీద అదోరకమైన కొంటె నవ్వు చూసి నేనూ నవ్వకుండా ఉండలేకపోయాను. "నేను మీరనుకున్నంత చిన్న అబ్బాయినేమీ కాదు. ముప్ఫై అయిదేళ్ళు పైనే బడ్డాయి!" అంటూ ఆవిడ కేస్ షీట్ చేతిలోకి తీసుకున్నాను.

సర్జరీ మర్నాటికి షెడ్యూల్ చేసారు. కీమో, రేడియేషన్ ఇప్పట్లో అవసరం లేదేమో. ఆవిడ కన్సల్టెంట్‌ని అడిగితే చెపుతారు. కేస్ షీట్ పక్కన పెట్టి మామూలు సంభాషణ మొదలు పెట్టాను. వాళ్ళు ఆస్ట్రేలియాలో ఉండటం పదేళ్ళపైనే ఐనా అడిలైడ్ వచ్చి ఏడాది కూడా కాలేదు. ఆవిడా వాళ్ళాయనా ఇద్దరూ ఫైనాన్షియల్ కన్సల్టెంట్లు. ఇద్దరు పిల్లలూ చదువుకుంటున్నారు. పిల్లల ప్రసక్తి వచ్చేసరికి మాత్రం ఆవిడ మొహంలో చిన్న బాధ. పర్స్‌లో నుంచి వాళ్ళ ఫోటోలు తీసి చూపించారు.

"ఒంటరిగా ఉన్నారు. అందరూ ఏరి?"

"నేనే వాళ్ళందరినీ పంపించేసాను. ఎన్ని రోజులు ఆఫీసూ స్కూలూ మానేసి నాతోపాటే ఉంటారు? సాయంత్రం వస్తారు. నేను లేకుండా బాగానే మేనేజ్ చేసుకుంటున్నారు. మంచిదే కదా."

ఒక్కసారే ఇద్దరమూ నిశ్శబ్దంగా అయిపోయాము. తన భయం, బాధల్తో పోరాడుతూ ఆమె, ఏమని ఓదార్చాలో తెలియని అయోమయంతో నేనూ! పాపం, ఆమె భయమూ దిగులూ చాలా వరకు ఆమె కుటుంబం, పిల్లల గురించే అయి ఉండాలి. చదువూ, తెలివితేటలూ, సంఘంలో హోదా వీటిలో వేటితోనూ సంబంధంలేని అమ్మ! ఆమె నిస్సహాయత చూసి నా మనస్సంతా జాలితో నిండిపోయింది.

మృత్యు ముఖంలో ఉన్న పేషెంట్లతో ఎక్కువగా పరిచయం పెంచుకోకూడదు, మనమూ మానసికంగా వల్నరబుల్‌గా అయ్యే ప్రమాదం ఉంది, మా హాస్పిటల్ సూపర్నెండెంట్ మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి.

"అధైర్యపడకండి. అంతా బాగానే జరుగుతుంది." యాంత్రికంగా అని బయటికొచ్చాను.

ఆ మర్నాడు వద్దనుకుంటూనే సర్జరీ జరిగే ముందు ఆవిడ రూంలోకెళ్ళాను. ఆవిడ భర్తా పిల్లలూ ఉన్నారు. అందరూ గలగలా నవ్వుతూ, అమ్మ మీద జోకు లేస్తూ ఉన్నారు. వాళ్ళ మధ్య ఆవిడ కూడా నవ్వుతూ హాయిగా అనిపించారు. ఆవిడనలా చూస్తుంటే నాకు మనసంతా ఒకలాంటి హాయి కలిగింది. నాలో పుట్టిన ఆ ఇర్రేషనల్ సంతోషానికి నేనే ఆశ్చర్యపడుతూ లేచొచ్చాను.

పల్లవికి సర్జరీ జరిగి ఆరునెలలయింది. ఈ ఆరునెలల్లో నేనావిడని నాలుగైదు సార్లు హాస్పిటల్‌లో చూసాను. కీమో, రేడియేషనూ, సర్జరీ మూడూ కలిసినా కేన్సర్ వల్ల ముంచుకొచ్చే మృత్యువుని ఆపలేవు. ఆవిడ రోజు రోజుకీ క్షీణించటం మా అందరికీ కనబడుతూనే ఉంది. ఎంత డిటాచ్డ్‌గా ఉందామన్నా నాకు నా దగ్గరి బంధువులెవరో పోతున్నంత బాధగా ఉంది.

ఉన్నట్టుండి ఒక రోజు ఆఫీసుకి ఫోనొచ్చింది పల్లవి భర్త శ్రీనివాస్ దగ్గర్నించి, మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి, అంటూ, వింతగా ఉంది అనుకుంటూ రండెల్ మాల్‌లో కాఫీకెళ్ళాను అతన్ని కలవటానికి.

"పల్లవి దేని గురించో చాలా బాధపడుతోంది, అది ఆమె జబ్బు గురించి మాత్రం కాదు!" ఉన్నట్టుండి అన్నాడాయన. నేనేమంటాను? అసలు నాకు వాళ్ళ గురించేం తెలుసని? ఇదంతా నాకెందుకు చెపుతున్నాడో అని మాత్రం అనుకున్నాను! మళ్ళీ కాసేపాలోచించి, "మీరు నాకొక్క సహాయం చేయగలరా?" అన్నాడు నిజానికి నేనా క్షణంలో నిర్మొహమాటంగా వీలు కాదని చెప్పాల్సిన మాట. ఇతరుల అంతరంగిక వ్యవహారాల్లో తల దూర్చటం ఎంత మాత్రం నా తత్వం కాదు. పైగా మా హాస్పిటల్లో కేన్సర్ పేషెంటు! కానీ ఎందుకో అంత కొరటుగా ఉండలేకపోయాను. అయినా ఎందుకైనా మంచిదని, "చేయగలిగే సహాయమైతే చేయటానికి నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు అన్నాను" కొంచెం జంకుతూనే. పల్లవి స్థానంలో ఒక మగ పేషంటుంటే అంతే సెన్సిటివ్‌గా ఉండేవాడినా అన్న ప్రశ్న నా మనసులో మెదిలిన మాట కూడా నిజం. నేనీ ఆలోచనల్లో ఉండగానే, ఆయనన్నాడు, "మీరంటే పల్లవికి చాలా ఇష్టం," అని.

చురుక్కున కోపం వచ్చిందాయన మాటలకి.

"మీరేం మాట్లాడుతున్నారో మీకర్థం అవుతుందా? నేనావిడతో అసలు నాలుగు మాటలు కంటే ఎక్కువ మాట్లాడలేదు. నాకీ సంభాషణ ఏ మాత్రం నచ్చటంలేదు."

"సారీ! మీరు నా మాటలని అపార్థం చేసుకున్నట్టున్నారు. ఐ మెంట్ ఇట్ ఇన్ ఎ గుడ్ సెన్స్! ఇంకే విధమైన చెత్త అభియోగాలూ చేయటం లేదు. పల్లవి గురించి అలా ఆలోచించటం కూడా తప్పే! ఆమె నా భార్య కావటం నిజంగా నా అదృష్టం." ఆయన నా చేయి పట్టుకుని కొంచెం శాంతింప చేసాడు. అయినా నాకు చిరాకు వదల్లేదు. "దట్స్ ఒకే! కానీ నేను వెళతాను."

"ప్లీజ్! నా మాట కొంచె వినండి. ఇష్టం అని నేనటంలో ఉద్దేశ్యం గౌరవం, సదభిప్రాయం అని. చిన్న వయసులో ప్రొఫెషన్లో చాలా పైకొచ్చారనీ, మృదువుగా మాట్లాడతారనీ, సెన్సిటివ్‌గా ఆలోచిస్తారనీ, చాలా కాంప్లిమెంట్సే ఇస్తూ ఉంటుంది. దాన్ని మనసులో పెట్టుకుని అన్నానంతే! వయసులో మాకంటే మీరు చిన్నవారు. మిమ్మల్ని కానీ, నా భార్యని కానీ అనుమానించేంత కుసంస్కారిని కాను!" ఈసారి ఆయన మాటలు సిన్సియర్‌గానే అనిపించాయి. ఆయన మాటలు పూర్తిగా వినడానికే నిశ్చయించుకున్నాను, ఇదెందులోకి దింపుతుందో అని భయపడుతూనే! ఆయన చెప్పుకొచ్చాడు.

పల్లవి స్వతహాగ చాలా పాజిటివ్‌గా ఆలోచించే మనిషి. ఏ విషయంలో కూడా అధైర్యపడటం, సెల్ఫ్ పిటీతో కృంగిపోవటం ఆమె వ్యక్తిత్వంలోనే లేవు. రెండేళ్ళ కింద కేన్సర్ గురించి తెలిసినా ఎక్కువ కాలం బాధపడలేదామె. దానికంటే భర్తా పిల్లలకి తను లేని లోటు తెలియకుండా, వాళ్ళ బాగోగులు చూసుకోవటం నేర్పటంలోనే ఎక్కువ కాలం గడిపింది. ఏ సమస్యనైనా, "ఇప్పుడేం చేద్దాం?" అన్న కోణంలోంచే చూసి ఆలోచించి చేయటమే తనకలవాటు. "ఇదిలా ఎందుకు జరిగింది? నాకీ శిక్ష ఎందుకు?" లాటి ప్రశ్నలన్నీ ఆమెకి టైం వేస్ట్‌లా అనిపిస్తాయి. అలాటిది ఒక రెండు మూడు నెలలనుంచీ మూడీగా, ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టు కనిపిస్తుంది. రాత్రిళ్ళు నిద్రపోవటం లేదు. శ్రీనివాస్ ఆమెని వాళ్ళ అమ్మా నాన్నల దగ్గరకి ఇండియా తీసుకెళ్ళారు. ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూ, ఒకేసారి పదిచోట్లకి వెళ్ళేంత ఎనర్జీ ఉన్న మనిషి చాలా డల్‌గా, ఏ ఆసక్తి లేనట్టూ రెస్ట్‌లెస్‌గా ఉంటుంది. కారణం అంతుపట్టటం లేదు. ఆయన మాటలు శ్రద్ధగా వింటున్నాను. కొంచెం జాలేసింది.

"చావు నిజంగా దగ్గరికొచ్చినప్పుడు మనిషి భయపడటం సహజం. పిల్లల గురించి బెంగ పడుతున్నారేమో!"

"కాదు! అదే అయితే తను నాతో చెప్పి ఉండేది. మా పెళ్ళై ఇరవైయేళ్ళు! ఆమె ప్రతీ కదలికకీ, చూపుకీ, నవ్వుకీ, పెదవి విరుపుకీ, ప్రతీదానికి కారణం తెలుసు నాకు. ఇదే మొదటిసారి నేనామె మనసులో ఏముందో కనిపెట్టలేక పోవటం. ఆమె దేనికోసం బాధపడుతుందో అది తెలుసుకుని ఆ బాధలేకుండా చేయాలని ఉంది నాకు. ఐవాంట్ హర్ టు గో హేపీలీ ఎండ్ పీస్‌ఫుల్లీ" ఆయనకి గొంతు పెగలలేదు ఆ పైన. ఆయన కళ్ళల్లో నీళ్ళు చూడటం ఇష్టం లేక గోడ మీద పోస్టర్ని చాలా దీక్షగా చూడసాగాను.

రెండు నిమిషాల తరువాత గ్లాసెడు మంచి నీళ్ళు తాగి సర్దుకున్నాడాయన.

"చాలాసార్లు ఆడవాళ్ళు భర్తతో చెప్పుకోలేనివీ, చెప్పనివీ, స్నేహితులతో చెప్పుకుంటారు. అయితే ఈ ఊళ్ళో మాకెవరూ దగ్గరి స్నేహితులు లేరు కూడా! మీరొక్కసారి తనని అడిగి చూస్తే, మీతో చెపుతుందేమోనని నా ఆశ."

ఆయన ఆశ మాటెలా ఉన్నా, నాకు ఇంకొకరి వ్యక్తిగత విషయాలు వినాలన్నా, సలహాలివ్వాలన్నా చాలా ఇబ్బందిగా మొహమాటంగా ఉంటుంది. నేను ఆవిడ మనసులో ఏముందో ఎలా తెలుసుకోగలను?

❀ ❀ ❀

నేను వెళ్ళేసరికి పల్లవి తోటలో మొక్కల మధ్య ఏదో పని చేసుకుంటోంది. తలకి చిన్న స్కార్ఫ్ కట్టుకుని చాలా చిక్కిపోయి ఉంది. నన్ను చూసి నవ్వి లేచి వచ్చింది.

పక్కనే చిన్న టేప్ రికార్డర్ నుంచి సన్నగా పాట వస్తుంది, "హాల్ - ఎ - దిల్ యూ ఉన్హే సునాయా గయా" అంటూ. (నా మనసులోని మాట తనకి ఇలా వివరించాను).

"వాటె సర్ప్రయిజ్! ఏమీటిలా వచ్చారు? ఇవాళ హాస్పిటల్ కెళ్ళలేదా?" అంటు లోపలికి దారి తీసింది.

లోపల రూం చాలా బాగుంది. ఎక్కువ ఫర్నీచరేమీలేకుండా, చాలా సింపుల్‌గా, ఆవిడలాగే ఉంది. మూలన ఒక పెద్ద పుస్తకాల షెల్ఫ్, ఒకరాసుకునే బల్లా, కుర్చీ, బల్లపైన లాప్‌టాప్ కంప్యూటరూ, పక్కనే చిన్న టేబుల్ మీద ప్రింటరూ ఉన్నాయి. ఇటు పక్క ఒక రాకింగ్ చైరూ, రెండు సోఫాలూ, మధ్య టీపాయ్. గోడ మీద ఒకే ఒక పెయింటింగ్. అంత సింపుల్ అలంకరణతో ఆ గదికి అంత అందం తేవటం చాలా కష్టమే. నేనా గదినీ, గదిలోని పుస్తకాలనీ పరిశీలిస్తుండగానే లోపల్నించి ట్రేలో రెండు గ్లాసుల్లో పళ్ళ రసంతో వచ్చిందావిడ.

"చెప్పండి! ఏదయినా మెడికల్ రిపోర్ట్స్ ఇవ్వటానికా?"

"భలేవారే! మామూలుగా మిమ్మల్ని చూడటానికి రాకూడదా?" నవ్వుతూ అడిగాను.

"తప్పకుండా రావొచ్చు. చెప్పండి ఏమిటి విశేషాలు?" నేను ఊరికే తనని చూసి పోదామని వచ్చాననగానే తను చాలా రిలాక్సయ్యింది. పుస్తకాలూ, సంగీతం, పిల్లలూ, చాలా కబుర్లే దొర్లిపోయాయి మా మధ్య.

మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట కావొస్తుండటంతో, "భోజనం చేస్తారా?" అని అడిగింది. మొదట నా ప్లాన్‌లో అది లేకపోయినా, ఆవిడ కంపెనీ హాయిగా ఉండటంతో సరేనన్నాను. మెల్లిగా మాటల్లో ధైర్యాన్నంతా కూడదీసుకుని అడిగాను, "మీరు నేను మిమ్మల్ని మొదట చూసినంత ఉత్సాహంగా లేరు. ఈజ్ ఎనీథింగ్ బాదరింగ్ యూ? మీరున్న పరిస్థితిలో అది అర్థం లేని ప్రశ్నే అనుకోండీ. పిల్లల గురించేమైనా భయపడుతున్నారా? ఇప్పుడు కీమోథెరపీ, రేడియేషన్ల సహాయంతో జీవితకాలాన్ని చాలా వరకు పొడిగించొచ్చు. భయపడాల్సిందేమీ లేదు."

రెండు క్షణాలు ఆవిడేమీ మాట్లాడలేదు. మెల్లిగా పైకే ఆలోచిస్తున్నట్టు అంది, "చచ్చిపోవటం గురించి నాకు పెద్దగా భయంలేదు. మానసికంగా సిద్ధమయ్యే ఉన్నాను. ఎదిగీ ఎదగని పిల్లల్ని వదలటం కష్టమే. కనీసం చిన్నవాడి చదువైపోయేవరకైనా," ఆవిడ ఇంకేమీ అనలేకపోయింది. మెల్లిగా కళ్ళు తుడుచుకుని మొదలు పెట్టింది, "ఐ హేవ్ నో రిగ్రెట్స్. దేవుడి దయ వల్ల నా జీవితమంతా ఏ

సమస్యలు లేకుండానే గడిచిపోయింది. ప్రాణంలా ప్రేమించే భర్తా, రత్నాల్లాంటి బిడ్డలూ, తెలివితేటలకి పదును పెట్టే వృత్తీ, ఎందులోనూ ఏ లోటూ లేదు నాకు. ఇంత అందమైన జీవితాన్ని అంగీకరించినట్టే, డిగ్నిటీతో చచ్చిపోతాను. అది వచ్చినప్పుడు వస్తుంది. దాని గురించి పెద్దగా ఆలోచన కూడా లేదు. కానీ, "ఇంకా ఏదో ఉందావిడ మనసులో. ఆవిడే మనసులో ఆలోచనలని విశ్లేషించుకుని చెపుతారని నేనేమీ మాట్లాడలేదు.

"ఒకే ఒక్క వ్యక్తి నేను చచ్చిపోతున్నానని తెలియదు. అదొక్కటే నా బాధ." మనసులోతుల్లోని రహస్యాలను గురించి ఆలోచించటమే మన కిష్టం ఉండదు. వీలైనంత వరకూ వాటిని మరచిపోవటానికే ఇష్టపడతాం. అలాటిది పరాయిల ముందు చెప్పటం బహుశా భయంకరంగా ఉంటుంది కాబోలు. లేదా మనకేమీ కాని వారి ముందు ఇంకా నిర్భయంగా మన మనసు విప్పి చెపుతామేమో! నాకైతే తెలియదు. ఇదే ఆలోచిస్తూ ఆమె మాటలు వింటున్నాను.

"నా చిన్నతనమంతా హైదరాబాదులోనే గడిచింది. అమ్మా నాన్నల సంరక్షణలో, స్నేహితులూ అన్నదమ్ముల మధ్య హాయిగా పెరిగాను, శ్రద్ధగా చదువుకుంటూ, ఏ చీకూ చింతల్లేని జీవితం అది. చిన్నప్పట్నించి నేనూ శ్రీధర్ కలిసి పెరిగాం. ఇంటర్మీడియట్ నుంచీ డిగ్రీ, పోస్ట్‌గ్రాడ్యుయేషన్ దాకా మా స్నేహం ఏ అడ్డంకులూ లేకుండా సాగిపోయింది. వేరు వేరు చదువులే అయినా, వాళ్ళ చెల్లి ఎక్కువగా మాతోటే ఉండేది కాబట్టి అతనూ మా గ్రూపుతోనే ఉండేవాడు. చదువు తప్ప ఇంకే విషయాల మీద నాకు పెద్దగా ఆసక్తి ఉండకపోవడం వల్ల, పెద్దదవుతున్న కొద్దీ నా పట్ల అతని ప్రవర్తనలో వస్తున్న తేడాని కనిపెట్టలేకపోయాను, ఎవరో స్నేహితులు నవ్వుతూ కామెంట్ చేసేదాకా. ఆ మరునాడే చెప్పాను, అలాటి ఆలోచనలు కూడా నాకు రావనీ, ప్రస్తుతం బాగా చదువుకోవటం తప్ప నా ఆలోచనల్లో ఇంకేమీ లేవని చెప్పాను. ముందు ఆశ్చర్యంగా నావైపు చూసి, తరువాత నవ్వేసాడు. దాని గురించేమీ మాట్లాడుకోలేదు ఆ తర్వాత మేము. చదువైపోగానే నాకు ఒక ప్రభుత్వ రంగ సంస్థలో, వైజాగ్‌లో పెద్ద ఉద్యోగం వచ్చింది. ఫ్రెండ్సందరూ పార్టీ అని గోల పెట్టారు. అందరం కలిసి పిక్నిక్‌కి వెళ్ళాం. ఆ రోజు మొదటి సారి శ్రీధర్ నాకు తన మనసులోని మాట చెప్పాడు. అదీ చాలా డొంక తిరుగుడుగా, "నన్నొదిలి వెళ్ళటానికి నీకు మనసెలా ఒప్పుతుంది?" అంటూ. తేలిగ్గా నవ్వేసాను. "నిన్నే కాదు, మా అమ్మా నాన్నలనీ, అన్నయ్యనీ, తమ్ముణ్ణీ కూడా వదిలి వెళుతున్నా కదా, " అన్నాను.

"వాళ్ళూ నేనూ ఒకటేనా నీకు?" అని అడిగి లేచి వెళ్ళిపోయాడు. ఎప్పుడూ లేనిది ఆ రోజు చాలా రెస్ట్‌లెస్‌గా నిరుత్సాహంగా అనిపించాడు. ప్రయాణం హడావిడిలో నేను దాన్ని పెద్దగా పట్టించుకోలేదు. ఉత్తరాలు రాస్తానని అందరు స్నేహితులకీ చెప్పినా, ఉత్తరాలంటే నాకు తగని బద్ధకం. ఎన్నిసార్లు నేను హైదరాబాదు వెళ్ళినా మాకు ఒంటరిగా మాట్లాడుకోవటం వీలయేది కాదు. మొత్తం మీద ఏదో కమ్యూనికేషన్ గేప్ వచ్చింది. తరువాత నన్ను శ్రీనివాస్ కలవటం మా పెళ్ళీ జరిగిపోయాయి. నేను శ్రీధర్‌ని దాదాపు మరిచిపోయాననే చెప్పాలి. కానీ విచిత్రంగా ఏడెనిమిదేళ్ళ కింద నాకు శ్రీధర్ వాళ్ళ చెల్లి కలిసింది. ఎందుకో నాతో ఎక్కువగా మాట్లాడటానికి ఇష్టపడలేదు. నేను శ్రీధర్ ఎలా ఉన్నాడు, అని అడిగితే, ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దంగా నావైపు సూటిగా చూసి, బాగానే ఉన్నాడు, అంది, ఇంకా ఏదో అనబోయేంతలో, "లెటజ్ నాట్ టాక్ అబౌట్ హిం" అంది. ఎంత ఆలోచించినా నాకు ఆ మాటలకర్థం బోధపడలేదు. ఆ తరువాత మళ్ళీ దాని గురించి ఆలోచించలేదు. కానీ ఈ మధ్య, ఒక్కసారి చచ్చిపోయేలోగా ఒక్కసారి అతన్ని చూడాలనిపిస్తుంది. అతని మాటలూ, నవ్వులూ, చూపులకర్థం నాకిప్పుడు తెలిసింది, కానీ ఏం లాభం! అసలెలా ఉన్నాడో! పెళ్ళయిందో లేదో! నన్ను అమాయకంగా, ఏ స్వార్థమూ లేకుండా ప్రేమించింది అతనొక్కడేనేమో! సరే అదంతా అర్థం లేని పాత చరిత్ర. కానీ ఇప్పుడెలా ఉన్నాడు? నేను పోయాక ఎవరైనా అతనితో చెపుతారా? చెపితే బాధపడతాడా? ఏమో."

ఆమె ఆలోచనలని భగ్నం చేయటం ఇష్టం లేక నేనేమీ మాట్లాడలేదు. సాయంత్రం చీకట్లు కమ్ముకుంటుంటే మేమిద్దరం అలా ఎంతో సేపు మౌనంగా ఉండిపోయాం.

❧ ❧ ❧

ఆ తరువాత ఆరునెలలకే పల్లవి పోయింది. ఆమె కోరిక ప్రకారం నేను ఇండియా వెళ్ళాను. ఎవరూ కాని నా మీద ఆమెకి నమ్మకమెందుకు కలిగిందో కానీ, ఒక్కసారి హైదరాబాదు వెళ్ళి శ్రీధర్ ఎలా ఉన్నాడో చూసి రమ్మంది. అసలు తను బ్రతికుండగానే ఆ పని చేయమంది, కానీ నాకే ఇండియా ప్రయాణం ఏర్పాట్లు చూసేసరికి సమయం మించిపోయింది. నిజానికి ఆమె చచ్చిపోవటం తోటే నాకు శ్రీధర్ని కలవాలన్న కోరిక చచ్చిపోయింది. అయినా ఎందుకో బయలుదేరాను. మాటమాటికీ ఆ సాయంత్రం మోకాళ్ళ మీద తల ఆనించుకుని "ఎవరైనా ఒక్కసారి వెళ్ళి అతన్ని చూసొస్తే చాలు. నాకింకేమీ వద్దు" అంటున్న ఆమె రూపం నుంచి తప్పించుకోవాలంటే అదొక్కటే మార్గమనుకున్నాను.

పల్లవి ఇచ్చిన అడ్రసు పట్టుకుని శ్రీధర్ ఇంటికెళ్ళాను. శ్రీధర్ తండ్రి కాబోలు, కుర్చీలో కూర్చుని చదువుకుంటున్నాడు. శ్రీధర్ గురించి అడిగితే బెంగుళూరులో ఉంటున్నాడని చెప్పాడు. అడ్రసు తీసుకుని బెంగుళూరు వెళ్ళాను.

ఇంటికి కాకుండా ఆఫీసుకి ఫోన్ చేశాను. ఆస్ట్రేలియా నుంచొచ్చాననీ, తనతో చిన్న పనుందనీ చెప్పాను. చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు, నాకు ఆస్ట్రేలియాలో ఎవరూ తెలియదే, అంటూ. కావాలనే ఇంకే వివరాలు చెప్పలేదు.

మర్నాడు లంచ్ టైంలో శ్రీధర్ని కలవటానికి ఈడెన్ పార్క్కి వెళ్ళాను. అప్పటికే అతను వచ్చి మెనూ చూస్తున్నాడు. పల్లవి దగ్గరున్న ఫోటోలో కంటే కొంచెం భిన్నంగా ఉన్నాడు. ఆ ఫోటోలో సన్నగా పొడవుగా కళ్ళద్దాలతో నవ్వు మొహంతో ఉన్నాడు. ఇప్పుడు కొంచెం ఒళ్ళొచ్చింది. మొహం అలసటగా చిరాగ్గా ఉంది. ఆ ఫోటోని తలచుకుని, అతన్ని ఊస్తే, "ఇరవై ఏళ్ళు ఎంత సుదీర్ఘమైన కాలం" అనిపించక మానదు.

చాలా పనితొందరలో ఉన్నట్టున్నాడు, "చెప్పండి. ఏం పని మీద నన్ను కలవాలనుకున్నారు?" అని అడిగాడు.

"మీకు పల్లవి తెలుసా?"

"పల్లవి? ఏ పల్లవి?" ఎందుకో ఆ ప్రశ్నకి చిరాకేసింది నాకు.

"ఎంత మంది పల్లవులు తెలుసు మీకు?" ఎదురు ప్రశ్న వేసాను.

"ఇటీజ్ క్వైట్ కామన్ నేం."

"సరే అయితే! మీకు చాలా స్పెషల్గా ఎవరైనా పల్లవి అనే అమ్మాయి గుర్తొస్తే ఈ నెంబరుకు ఫోన్ చేయండి. నేనీ ఊళ్ళో ఇంకొక నాలుగు రోజులుంటాను." ఫోన్ నెంబరు రాసిన కాగితం అతని చేతిలో పెట్టి లేచాను కోపంగా.

నేను తలుపు దగ్గరకి చేరుకునేలోగా అతనే వచ్చాడు నాదగ్గరకి.

"సారీ! మీకెందుకో కోపం వచ్చినట్టుంది. చాలా రకాలైన వత్తిళ్ళల్లో ఉన్నానంతే. రండి, ప్లీజ్." పెద్ద సీన్ క్రియేట్ చేయటం ఇష్టం లేక వెళ్ళి కూర్చున్నాను.

"చెప్పండి పల్లవి ఎలా ఉంది? ఆస్ట్రేలియాలోనే ఉందా తనిప్పుడు"

"వాళ్ళు ఆస్ట్రేలియాకి వెళ్ళి పదేళ్ళ పైనే అయింది. మీ గురించి చెప్పండి. తను మిమ్మల్ని చాలా తలుచుకుంది." ఎంత ప్రయత్నించినా ఆమె చచ్చిపోవటం నాకు నిజమనిపించటంలేదు. ఆ విషయం మెల్లగా చెపుదామనుకున్నాను.

"మేమిద్దరం దాదాపు ఇరవై ఏళ్ళ కింద మంచి స్నేహితులం. గంటలు గంటలు ఏం మాట్లాడుకునే వాళ్ళమో! ఇప్పుడసలు నాకు గుర్తుకూడాలేవా కబుర్లు! ప్యూర్ టైం వేస్ట్! ఏవో ఆదర్శాలు, ఏదో ఆవేశం! ఇప్పటి జెనరేషన్ చూడండి, ఎంత ప్రాక్టికల్గా, తెలివిగా ఉంటారో! కాలేజీ స్నేహాలు కాలేజీలోనే సమాప్తం. బయటికొచ్చిన తరువాత నువ్వెవరో, నేనెవరో! వాళ్ళని చూసి మనం

నేర్చుకోవలసిందిఎంతైనా ఉంది. దే ఆర్ సో మెటీరియలిస్టిక్! చెత్త సిద్ధాంతాలు, ఎమోషన్స్, ఆదర్శాలంటూ టైం వేస్టు చేసుకోకుండా, ఎంత సేపూ జీవితంలో పైకెలా ఎగబాకాలా అనే ఆలోచనలూ ప్రణాళికలూ ఉన్న యంగర్ జనరేషన్ని చూస్తే నాకు భలే అడ్మిరేషన్. మా అబ్బాయిని చూడండి! మా ఇంట్లో ఉన్న వందల పుస్తకాల్లో ఒక్కటి కూడా చదవడు. ఎందుకు డాడీ, ఆ చెత్తంతా చదివి తలకెక్కించుకోవటం! హాయిగా ఏ మేనేజ్ మెంటు మేగజేన్ చదువుకున్నా పుణ్యం పురుషార్థం, అంటాడు. లక్కీలీ నేను ఎక్కువ ఆలస్యం కాకుండానే మేలుకున్నాను. మా గ్రూపులో కొందరిని చూస్తే చాలా జాలేస్తుంది. ఎదుగూ బొదుగూ లేకుండా అలాగే పడివున్నారు. పల్లవిని పెళ్ళిచేసుకోనందుకు ఒకప్పుడు ఎంతో బాధపడ్డాను. నిజానికి నాకది చాలా మేలే చేసింది. బాగా డబ్బున్న అమ్మాయిని పెళ్ళాడాను. ఈ ఉద్యోగాలవీ చేత కాదని, మా మావగారి సహాయంతో బిజినెస్ స్టార్ట్ చేసాను. నౌ ఐ ఏం మింటింగ్ మనీ! చదువుకునే రోజుల్లో నేను కమ్యూనిస్టు సాహిత్యం చదివే వాణ్ణి! ఆ రోజులు తలచుకుంటే ఐ యాం ఆషేమ్డ్ ఆఫ్ మైసెల్ఫ్! ఇంతకీ మీరు పల్లవి గురించేదో మాట్లాడాలన్నారు!" గడియారం చూసుకుంటూ అన్నాడాయన.

"నథింగ్ స్పెషల్! బెంగుళూరు వెళితే మిమ్మల్నొకసారి పలకరించి రమ్మంది, అంతే."

"నేను బెంగుళూరులో ఉన్నట్టు తనకెలా తెలుసు?"

"అప్పుడెప్పుడో మీ సిస్టరు కనపడి చెప్పారట" రిస్కు తీసుకుని అబద్ధం ఆడాను.

"రైట్ దెన్! ఏమీ అనుకోవద్దు. కొంచెం పని తొందరలో ఉన్నాను. పల్లవినీ వాళ్ళాయననీ అడిగినట్టు చెప్పండి. ఈసారొచ్చినప్పుడు వీ విల్ హేవ్ డిన్నర్ టుగెదర్."

ఆయన వెళ్ళిపోయినా అలాగే కూర్చుండిపోయాను. పల్లవి మరణం కూడా నా మనసులో ఇంత శూన్యాన్ని మిగల్చలేదు. చల్లని పిల్లగాలి కోసం షికారెళ్ళి మురికి గుంటలో పడ్డ భావన!

* * *

అడిలైడ్ తిరిగొచ్చేసాను. ఒకరోజు గుళ్ళో శ్రీనివాస్ కనిపించారు. మనిషి కొంచెం చిక్కాడు.

"అలా కొంచెం సేపు కూర్చుందాం రండీ, ప్లీజ్!" నా చేయందుకుని బేలగా అడిగాడు. ఇద్దరం వెళ్ళి మంటపంలో కూర్చునాం.

"మీరా రోజు పల్లవితో ఏం మాట్లాడారు? తనేమంది? మీరు నాకెపుడూ చెప్పలేదు." ఒక్కసారే ఆయన ప్రశ్న విని తడబడ్డాను. కింద పెరిగిన గడ్డివైపు తదేకంగా చూస్తూ చెప్పాను.

"అవును, ఆ రోజు చాలా మాట్లాడాను. నేననుకునట్టే, ఆవిడ మీ గురించి బాగా బెంగపడ్డారు!"

"వాట్?"

"అవును. మీకు తనంటే పంచప్రాణాలనీ, తను లేకుండా మీరెలా ఉండగలుగుతారోననీ తల్లడిల్లిపోయారు." నా గొంతులో ఏదో ఇంతలావు ఉండ అడ్డుపడుతుంది.

"ఓగాడ్!" ఆయన చాలా సేపు మోకాళ్ళ మీద తల పెట్టుకుని కూర్చుడిపోయారు. ఆయన్ని అలా వదిలేసి నేను కార్ పార్క్ దగ్గరకెళ్ళిపోయాను.

ఇప్పటికీ నాకు సంజె చీకట్లోనుంచి, మసక వెన్నెలలోంచి, ఆ అమాయక ప్రేమికురాలి గొంతు వినపడుతునట్టే ఉంటుంది.

* * *